

Arrest

nr. 295 016 van 4 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 18 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2023 houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2022 dient de verzoekster, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 5 december 2022 wordt een terugnameverzoek aan de Kroatische autoriteiten verstuurd.

Op 19 december 2022 stemmen de Kroatische autoriteiten, in toepassing van artikel 20, lid 5, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), in met dit verzoek om terugname.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 23 januari 2023 tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing houdt in dat niet België maar wel Kroatië bevoegd is voor de behandeling van het door de verzoekster op 3 november 2022 ingediende verzoek om internationale bescherming. Tegen deze beslissing heeft de verzoekster geen rechtsmiddel aangewend.

Op 15 maart 2023 treft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een besluit tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is het thans bestreden besluit, dat als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten K. N. (...) geboren te M. B. (...), op 07.12.1975 en van nationaliteit te zijn : Burundi het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 15.03.2023

Overwegende dat op 19.12.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Kroatië op grond van artikel 20.5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 24.01.2023 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 15.03.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 23.01.2023 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Zij kreeg op 24.01.2023 rechtsreeks kennis van deze beslissing.

Op 22.02.2023 had betrokkene een eerste opvolgingsgesprek met de ICAM-coach in het opvangcentrum van Poelkapelle. Uit het verslag blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om vrijwillig terug te keren naar Kroatië. Ze heeft de info van goed begrepen en wenst een week bedenktijd.

Op 06.03.2023 deelde de betrokkene via haar advocaat mee dat zij als woonplaats kiest : (...).

Op 06.03.2023 meldde de ICAM-coach, werkzaam in het opvangcentrum van Poelkapelle, dat betrokkene het opvangcentrum van Poelkapelle heeft verlaten en op het privé-adres (...) te (...) zal gaan verblijven.

Op 12.03.2023 verrichtte de politie van zone Lebbeke om 17u25 een adrescontrole op het privé-adres (...) te (...). De betrokkene wordt niet aangetroffen. Uit het verslag van de politiediensten blijkt dat zij de drie inwoners van het pand spraken die er staan ingeschreven, volgens de bewoonster zou zij betrokkene de laatste keer gezien hebben rond de Kerstperiode. Betrokkene zou nu ergens in een centrum te Brugge verblijven, geen verdere gegevens daarover waren gekend.

Tot op heden nam betrokkene geen contact op met onze diensten.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoeksters belang, komt het de verzoekster toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft.

Uit de voorliggende gegevens blijkt en het wordt niet betwist dat de verzoekster op 3 november 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische autoriteiten. Op 5 december 2022 wordt een terugnameverzoek aan de Kroatische autoriteiten verstuurd en op 19 december 2022 stemmen de Kroatische autoriteiten, in toepassing van artikel 20, lid 5, van de Dublin III-verordening, in met dit verzoek om terugname. Met toepassing van artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening gaat derhalve vanaf 19 december 2022 een termijn van zes maanden in om de verzoekster daadwerkelijk over te dragen aan Kroatië. In principe verstreek de overdrachtstermijn dus op 20 juni 2023. Middels het thans bestreden

besluit wordt de overdrachtstermijn van de Dublintransfer verlengd tot achttien maanden, zoals voorzien in artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening.

De verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij een beroep tot nietigverklaring en schorsing heeft ingediend tegen de beslissing van 23 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en in de uiteenzetting van het enig middel citeert de verzoekster uit “*haar beroepsverzoekschrift*” om te betwisten dat Kroatië de verantwoordelijkheid lidstaat is voor de behandeling van het op 3 november 2022 ingediende verzoek om internationale bescherming. Blijkens de gegevens waarover de Raad beschikt, heeft de verzoekster tegen de bijlage 26^{quater} van 23 januari 2023 echter geen beroep ingediend. Ter terechtzitting wordt deze vaststelling niet betwist door de raadvrouw die voor de verzoekster verschijnt. De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 23 januari 2023 is dan ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig en wordt geacht wettig te zijn.

Bijgevolg rijst de vraag naar het belang bij het onderhavige beroep. Op het moment dat het huidige beroep tot nietigverklaring werd ingediend, dit is 18 april 2023, had de verweerder immers nog ruimschoots de tijd voor een daadwerkelijke Dublinoverdracht naar Kroatië binnen de initiële termijn van zes maanden (cf. artikel 29, lid 1, Dublin III-verordening, termijn loopt *in casu* tot 19 juni 2023) terwijl de verzoekster geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing waarbij Kroatië wordt aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat (bijlage 26^{quater} d.d. 23 januari 2023) en deze beslissing dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en geacht wordt wettig te zijn. De verzoekster kan zich in het kader van het thans voorliggende beroep niet beroepen op de onwettigheid van de beslissing van 23 januari 2023 (cf. RvS 12 mei 2009, nr. 193.185). Het belang moet *ab initio* aanwezig zijn en kan niet hangende het beroep, wanneer de initiële overdrachtstermijn op 20 juni 2023 verstrijkt, worden verworven.

Ter terechtzitting werden de partijen geconfronteerd met het voorafgaande en aan de verzoekende partij werd gevraagd om standpunt in te nemen inzake het procesbelang. De beide partijen hebben hierop te kennen gegeven dat er geen belang is bij het aanvechten van de thans bestreden beslissing.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting omtrent het belang bij het thans voorliggende beroep, moet worden besloten dat de verzoekster geen blijk geeft van het vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE